

Sygn. akt VI Ko 92/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w Wydziale VI Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Klara Łukaszewska (spr.)

Sędziowie SO Waldemar Masłowski

SO Tomasz Skowron

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w dniu 2 stycznia 2015 r.

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 56 § 2 k.k.s.

z wniosku obrońcy skazanego

w przedmiocie wznowienia postępowania

w sprawie o sygn. akt II Ks 122/09

rozpoznawanej przed Sądem Rejonowym w Bolesławcu

zakończoną prawomocnym wyrokiem z dnia 25 lutego 2010 r.

I. na podstawie art. 540 § 1 pkt. 2 a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wznawia postępowanie wobec **A. K.**, zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 25 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 122/09;

II. na podstawie art. 547 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. uchyla wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 25 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 122/09 wobec **A. K.** i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu jako Sądowi I instancji;

III. kosztami postępowania wznowieniowego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ko 92/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 122/09 Sąd Rejonowy w Bolesławcu uznał oskarżonego **A. K.** winnym popełnienia dwóch przestępstw skarbowych z art. 56 § 2 k.k.s., polegających na tym, że:

1). w 2002 r. złożył nierzetelne zeznania podatkowe PIT – 36 za 2001 r. ponieważ poniesione wydatki i zgromadzone mienie nie znajdowały pokrycia w mieniu zgromadzonym w roku podatkowy, lub w latach poprzednich pochodzącym z przychodów opodatkowanych lub wolnych od opodatkowania – w wyniku czego naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych za 2001 r. na kwotę 8.525 zł;

2). w 2004 r. złożył nierzetelne zeznania podatkowe PIT – 36 za 2003 r. ponieważ poniesione wydatki i zgromadzone mienie nie znajdowały pokrycia w mieniu zgromadzonym w roku podatkowy, lub w latach poprzednich pochodzącym

z przychodów opodatkowanych lub wolnych od opodatkowania – w wyniku czego naraził na uszczuplenie podatek dochodowy od osób fizycznych za 2003 r. na kwotę 58.442 zł;

Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 5 marca 2010 r.

W dniu 14 listopada 2014 r. do Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze wpłynął wniosek obrońcy skazanego A. K., w których wnioskodawczyni na podstawie art. 540 § 2 k.p.k. w zw. art. 542 § 1 k.p.k. i art. 547 § 2 k.p.k. domagała się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 25 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 122/09 wobec skazanego, uchylenia wskazanego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego A. K. jest zasadny, choć została wskazana w nim błędna podstawa wznowienia postępowania.

Stosownie do art. 540 § 2 k.p.k. rzeczywiście postępowanie wznawia się na korzyść strony, jeżeli Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową lub z ustawą przepisu prawnego, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie; a wznowienie nie może nastąpić na niekorzyść oskarżonego. W realiach jednakże niniejszej sprawy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego dotyczyło przepisów, które legły u podstaw wydania decyzji zapadłej w postępowaniu podatkowym przeciwko A. K., a co skutkowało uchyleniem przez Dyrektora Izby Skarbowej we W. decyzjami z dnia 14 maja 2014 r. w całości ostatecznych decyzji Dyrektora Izby Skarbowej we W. ustalających wskazanemu podatnikowi wysokość zobowiązań podatkowych w zryczałtowanym 75 % podatku dochodowym od osób fizycznych za 2001 r. i 2003 r. od dochodów nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach przychodów lub pochodzących ze źródeł nieujawnionych i umorzył postępowanie podatkowe przeciwko A. K..

Stwierdzenie przez Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 18 lipca 2013 r. o sygn. SK 18/09, że przepis art. 20 ust. 3 u.p.d.o.f., w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 stycznia 1998 r. do dnia 31 grudnia 2006 r., jest niezgodny z Konstytucją, powoduje zaś odpadnięcie podstawy prawnej do prowadzenia za ten okres postępowań podatkowych i określania podstawy opodatkowania w zakresie nieujawnionych źródeł przychodów. Nie może zatem stanowić podstawy prawnej wszczynania i kontynuowania postępowań podatkowych. (por. wyrok NSA w Warszawie z dnia 12 marca 2014 r. II FSK 2241/12 LEX nr 1487979 jak i z dnia 31 stycznia 2014 r. II FSK 118/12 LEX nr 1487979).

W sprawie natomiast zaistniała, przewidziana w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., przesłanka uzasadniająca wznowienie postępowania. Decyzje podatkowe mają bowiem decydujące znaczenie dla ustalenia istnienia zobowiązania podatkowego, jak i jego wysokości, rodzą także po stronie podatnika określone skutki finansowe, zapadają w trybie odrębnych przepisów, przewidujących ich instancyjną kontrolę, w tym nadzwyczajny środek zaskarżenia, i tym samym należy je traktować jako rozstrzygnięcia "kształtujące stosunek prawny" w rozumieniu art. 8 § 2 k.p.k. (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 20 kwietnia 2000 r. w sprawie II AKa 32/00, KZS 2000/6/15). Wydanie zatem przez organ podatkowy decyzji uchylających decyzje ustalające wysokość zobowiązania podatkowego i umarzających postępowanie stanowi istotny fakt, noszący przy tym cechę nowości w stosunku do stanu sprawy w momencie prawomocnie zakończonego postępowania karno - skarbowego. Co więcej owa nowa okoliczność faktyczna wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo, że prawomocny wyrok wydany w sprawie a skazujący za czyny z art. 56 § 2 k.k.s. jest wadliwy, a sprawca nie dopuścił się przestępstwa skarbowego. (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 czerwca 2009 r. II AKz 334/09 LEX nr 5131121).

Mając powyższe na uwadze należało stwierdzić, że zaistniała przesłanka skutkująca na podstawie art. 540 § 1 pkt. 2 a k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wznowieniem postępowania wobec A. K., zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 25 lutego 2010 r., w sprawie sygn. akt II Ks 122/09.

W niniejszym postępowaniu zarzucono oskarżonemu popełnienie przestępstw z art. 56 § 2 k.k.s., poprzez złożenie nierzetelnych deklaracji podatkowych PIT – 36 za lata 2001 i 2003, wskutek zaniżenia przychodów i narażenia na uszczuplenie należnego Skarbowi Państwa podatku dochodowego.

Pamiętać należy, że przepis art. 56 k.k.s. ma charakter blankietowy, jego treść zawiera bowiem odesłanie do regulacji z zakresu prawa podatkowego, które konkretyzują treść znamion typu czynu zabronionego. Z uwagi na tę właściwość konstrukcyjną przepis art. 56 k.k.s. zaliczyć można do kategorii przepisów blankietowych sensu largo (co do pojęcia przepis blankietowy - zob. szerzej R. Dębski, O przepisach blankietowych w prawie karnym. Uwagi wprowadzające, Acta Universitatis Lodzianis 1991, Folia Iuridica 47, s. 18 i n.; tenże, O normie prawnokarnej we współczesnym piśmiennictwie polskim, Acta Universitatis Lodzianis 1984, Folia Iuridica 60, s. 29). Z uwagi na powiązanie przedmiotu ochrony z regulacjami z obszaru danin publicznych ustalenie pełnej i precyzyjnej treści znamion czynów zabronionych przewidzianych w art. 56 k.k.s. wymaga uwzględnienia treści przepisów podatkowych, które szczegółowo konkretyzują znamiona czynu zabronionego. Na znaczenie przepisów prawa podatkowego dla prawidłowej rekonstrukcji normy sankcjonowanej oraz sankcjonującej z art. 56 k.k.s. wskazuje się w orzecznictwie, podkreślając, że podstawą oceny musi być prawidłowe zdekodowanie obowiązujących w chwili czynu norm prawa podatkowego określających zakres i treść obowiązków podatkowych (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 2 grudnia 2002 r., IV KKN 559/99, LEX nr 75491).

W realiach niniejszej sprawy decyzje podatkowe stanowiły podstawę poczynionych ustaleń faktycznych, skutkujących przypisaniem oskarżonemu zarzucanych mu czynów. Tym samym ich uchylenie czyni zasadnym wniosek obrońcy skazanego o uchylenie wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd I instancji będzie zobowiązany w pierwszej kolejności rozważyć konieczność przekazania sprawy w trybie art. 345 § 1 k.p.k. oskarżycielowi publicznemu w celu uzupełnienia postępowania przygotowawczego, ewentualnie rozważyć kwestię zaistnienia przesłanek z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. czy też, z art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k, a które winny skutkować umorzeniem postępowania wobec A. K..

Stąd też stosownie do art. 547 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. Sąd Okręgowy uchylił wskazane orzeczenie i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Bolesławcu jako Sądowi I instancji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do przepisów art. 639 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. i art. 113 § 1 k.k.s.